

ӘЛ-ФАРАБИ АТЫНДАҒЫ ҚАЗАҚ ҰЛТТЫҚ УНИВЕРСИТЕТІ
КАЗАХСКИЙ НАЦИОНАЛЬНЫЙ УНИВЕРСИТЕТ ИМЕНИ АЛЬ-ФАРАБИ
AL-FARABI KAZAKH NATIONAL UNIVERSITY

Академик
Мая Мұхамедәлікқызы Бағызбаеваның
85 жылдығына арналған
«ҚАЗІРГІ ФИЛОЛОГИЯНЫҢ ӨЗЕКТІ МӘСЕЛЕЛЕРІ:
ТЕОРИЯЛЫҚ ЖӘНЕ ҚОЛДАНБАЛЫ АСПЕКТІЛЕР» атты
Халықаралық ғылыми-тәжірибелік конференциясының
(IX Бағызбаева оқулары)
МАТЕРИАЛДАРЫ

Алматы, 28 сәуір 2017 жыл

МАТЕРИАЛЫ
Международной научно-практической конференции
«АКТУАЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ СОВРЕМЕННОЙ ФИЛОЛОГИИ:
ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ И ПРИКЛАДНЫЕ АСПЕКТЫ»,
посвященной 85-летию академика Багизбаевой Майи Михайловны
(IX Багизбаевские чтения)

Алматы, 28 апреля 2017 года

MATERIALS
of International scientific and practical conference
«ACTUAL ISSUES OF MODERN PHILOLOGY:
THEORETICAL AND APPLIED ASPECTS»,
devoted to 85-year of birth
of the academician Bagizbaeva Maiya Mikhailovna
(the IX Bagizbaeva's readings)

Almaty, April 28, 2017

Алматы
«Қазақ университеті»
2017

Несмотря на то, что первые романы Шухова о жизни Горькой линии сосредоточены на проблемах взаимной вражды, преодоления и приспособления этносов к новым историческим реалиям, последующие произведения автора, главным образом, «Пресновские страницы», посвящены идейному раскрытию образа степи как РОДНОГО ДОМА.

Литература

1. Маслова В.А., Пименова М.В. Коды лингвокультуры. – М.: ФЛИНТА, 2016. – 180 с.
2. Джолдасбекова Б.У. Проза русских писателей Казахстана. Алматы: Казак университеті, 2015. – 118 с.
3. Шухов И. Горькая линия // <http://www.100bestbooks.info/txt/?act=89&page=19>

ҚАЗІРГІ ҚАЗАҚ ӘДЕБИЕТІНДЕГІ МИФТІК КӨРІНІСТЕР (Қ.ЖҰМАДІЛОВ ШЫҒАРМАЛАРЫ НЕГІЗІНДЕ)

Әзізова А.О., Итжанова Н.Б.
Әл-Фараби атындағы ҚазҰУ, Алматы қ., Қазақстан
ainura_28_87@mail.ru, nazim.i.b10@gmail.com

Қазіргі қазақ әдебиетінде мифке қызығушылық релизмен постмодернизмге дейінгі әртүлі эстетикалық бағыттағы жазушылардың көбіне тән, ол әңгімеден романға дейінгі түрлі жанрлық нышандарда жүзеге асырылып келеді. Миф әр түрлі көркем бағыттар мен жанрларда нығайып қана қойған жоқ, көркем мәтіннің барлық деңгейіне енуде. Фольклорлық дәстүрлердің бұл түрі Қабдеш Жұмаділовтің шығармаларында да кеңінен қолданылған. Жазушының қай шығармасын алып қарасақ та фольклорлық дәстүрлерді орынды қолдана алғанын аңғарамыз. Сондай шығармаларының бірі де бірегейі «Сонғы көш» романы. "Сонғы көш" – табиғи тазалығын, көусар бұлақтай мөлдірлігін сақтап қалған көшпелі жұрттың өмір атты керуен – көштегі сонғы бұлқынысы, алапат арпалысы.

Расында Қабдеш Жұмаділовтің шығармашылығында «Сонғы көш» дилогиясының алатын орны ерекше. Бұл шығарма – шынайы толғақтан, нағыз жан мен тәннің жарасынан туған асыл дүние.

Жазушы осы романында да шығарманың атауынан бастап, басты кейіпкерлердің болашағын, алдағы тағдырын, ертенгі күндерде күтіп тұрған өзгерістерді түс арқылы кейіпкердің өзіне де, оқырманға да жеткізіп отырады. Шығармада түс көру, оны жору, болашақты түс арқылы болжау деген мәселе қазақ өнерінде бұрыннан қолданылып келе жатқан әдіс. Ғалым Г. Пірәлиева шығармадағы түс көруді талдау мәселесі жөнінде: «Мифопоэтиканың эстетикалық деңгейінің биіктігін байқататын әдеби түс көруді талдау мәтінде символдық, мифологиялық, информациялық, сәуегейлік, психо-аналитикалық, т.б. қызмет атқарады. Әсіресе, кейіпкердің жан диалектикасын, әр түрлі жағдайдағы көңіл-күйін, эмоциялық сезімдік құбылыстарын қадағалай зерттейтін психологиялық арнайы бейнелеу құралдарының бірі болып саналатын әдеби түс көруді талдау көркем туындылардағы сюжетке арқау болумен қатар суреткердің ойлау сапасының даралық сипатын да танытады» деген пікір айтады [5, 248].

Түстің мақсатқа қарай қалай қолданыс табуы мен қалай ойнатып, құлпыртса да икемге көнетін көркемдік мүмкіндігі шексіз. Тек ол әр қаламгердің шеберлігіне, ішкі еркіндігіне, қабілет қарымына байланысты.

Жазушы шығармада Қанағат бидің түсін былай жеткізеді: «...Жақында бір түс көрдім. Қызық түс... Қазақтың «Ақтабан шұбырындысы» әлі аяқталмаған секілді. Осы ел біраз жылдан кейін батысқа қарай жөнкіле ме, қалай?... Баяғы сендер асып келген асумен қайран ел тағы да көшетін шығар. Егер ондай заман туа қалса: көзің ашық жігітсің ғой, мына ел өзіне аманат! Адастырмай құтты орнына қондырарсың...» - дейді би. Бұл жерде жазушы бидің түсі арқылы, оның жорамалы арқылы халықтың болашағын болжатып тұр. Расында би түсінде көргендей, өзі дүниеден өткеннен кейін артында қалған халқы бірнеше жылдардан кейін бір кездері біраз халық шекара асып, ауып келеген ізімен кейін қарай жөнкіле көшеді. Би айтып кеткен көш! «Ақтабан шұбырындының» соны. Оны да шығарма соңында бас кейіпкерлердің бірі Нұрбектің аузынан шыққан сөзбен жеткізеді оқырманға: «Сен бұзылды, ұлы көш басталды ғой... Естимісің? Ақыры халықтың өзі жол тапты... Қол-аяққа түскен бұғаудан құтылатын заман туды. Сабыр-шыдамның шегіне жетіп, тәк-тәкпен әрең отырған халық бір-ақ күнде от тиген қамыстай дүрк көтерілді. Ауыздан-ауызға тарап, желдей жүйіткіген бір ғана сөз бар. Ол – көшу... Ұлы көш!» [4, 496].

Осы жерде бас кейіпкер Естайдың да іс-әрекетінен ежелден келе жатқан салт-дәстүріміздің бірін байқаймыз: «... Алдымен зираттың басына келіп, әке рухымен қоштасты. «Қош бол, Көке!

Бір кездері өзін арман еткен ұлы көш басталды. Сол көшке ілесіп, халықпен бәрге мен де кетіп барамын. Бұдан кейін туған жерге қайта оралудың сәті түсе ме, жоқ па? Өзінді осынау төбе басында жалғыз тастап кеткенімді кешіре көр. Сенің молаң енді менің жүрегімде» деді осы бір сөздерді дұғасындай күбірлеп». Ата-баба рухына құран бағыштау, өлген адамның рухымен тілдесу және тағы басқа осы секілді іс-әрекеттер ежелден қалыптасқан, қазіргі уақытта да қаймағы бұзылмай сақталып келе жатқан фольклорлық дәстүрлер қатарына жататын салттар. Шығарма атауына байланысты соңғы түйінді сөзді де Нұрбектің аузынан естиміз, ол бір кездері Қанағат бидің өмірден өтер алдында ел-жұртының алдында өзі көрген түсін айтып, сол түсіне байланысты айтқан болашақ туралы болжамының, жорамалының өмірде шынға айналып, дәлелдене түсуі. «үшеуінің ішінде алдымен тіл қатқан Нұрбек болды: - Қазақтың «Ақтабан шұбырындысы» осымен аяқталар ма екен? Әй, ең соңғы көш осы болар...», - дейді.[4, 527]. Ия, расында бұл қазақ даласында қаймағы бұзылмаған көшпенділердің соңғы көші болатын.

Көріп отырғанымыздай автор шығарманың негізгі мазмұнын, атауының шығу поэтикасын қазақтың мифологиялық әдісі арқылы, яғни түс көру, оны жору арқылы оқырманға жеткізіп отыр. Міне, осының өзінен жазушының шығарманы жазу барысындағы фольклорлық дәстүрлерді қолдануының ерекшелігін байқаймыз. Екі томдық романда тағы басқа да бірнеше бас кейіпкерлердің болашағы түс көру, соны жору арқылы көрінеді. «Бір қызық, шырма-шату түс көрді... Баяғы жас кезі екен дейді, бостандықта жүр екенмін дейді. Ауыл үстінде Аражалда отырған тәрізді. Бұл бір топ адаммен Ақтасты кенерлеп, Қайрақтыны жайлаған Шетік ішіне қайындап барған екен дейді... Қыздардың арасында ақ үкісі бұлғақтап, Күміс те келе жатқандай. Осы қызға баяғыда бір рет үйленген сияқты едім деп ойлайды. Енді бір мезетте асыр салып жүгірген балалардың ішінен өзінің екі ұлы Үрістем мен Дастанды көреді. «Бәсе, мен Күміске әлдеқашан үйленгенмін, мынау менің балаларым ғой», - Нартай ішінен. Әбден сағынған ұлдарына құшағын жайып тұра ұмтылады. Бірақ ана екеуі «көкелеп» келіп мойнына асылудың орнына, қашақтап жоламайды. Мұны танымайтын сынай көрсетеді... Енді бір қараса, қолына ұстап келе жатқаны көкпар емес, жарқылдаған қайқы қылып болып шығады. Сонында қапталдай шапқан елдің қолында да бір-бір қылып... Оқ жанбырдай жауып тұр екен дейді. «Баймұрат! Баймұрат! Азаттық үшін, туған ел үшін алға!»деп айқайлағысы келеді, бірақ үні шықпайды. Кенет дауыстары жер жарып, сонында ұрандап келе жатқан жұрттан да ешбір сарбаз қалмапты. ... Кенет қалың түнектің арасынан мылтығын кезей ұстаған жау солдатты шыға келеді. Жәніске мастанған жау күлкісінен жексұрын не бар екен дүниеде? «Атсайшы енді, иттің баласы! Не қып тұрсын?» деп ақырады зығырданы қайнаған Нартай... Ол өз даусынан өзі шошып оянады. Ол біразға дейін жанағы көрген түсін еске түсіре алмай, ақыры жобасын құрастырғандай болады. Қазақ жақсы түс көрсе, біреуге айтып жорытқанша асығады. Жаман түс көрсе, «Тәйірі, түс түлкінің боғы емес пе?» деп қолды бір-ақ сілтейді. Нартайдың қасында түс жорытатын да ешкім жоқ еді. Не үшін екен, соңғы кезде осындай бір түстерді жиі көретін болып жүр... Өйткенмен, бүгінгі түсі ұнамады өзіне. Қанша ырымшыл болмағанымен, түсінде жау қолында қалуын жақсылыққа жоры алмады».[4, 69]. Нартай батырдың түрмеде жатқан кезіндегі көрген түсі өткені мен бүгінгі және ертеңі дәл көрсетіп, саралап береді, ол жерде жас кезіндегі ойын-сауықты, отбасын көрсете келе, ел үшін, жер үшін жанын шүберекке түйіп шайқасқан кездерін көреді, сонында өмірінде болмаған қызық жайттарды көреді, бұл сарбаздарымен бірге қашып келе жатыр екен, бір кезде сарбаздары да жоқ болып кетеді де, өзі жау қолында қалып қояды, жау батырды атып өлтіргісі келеді. Осы көрген түстері батырдың болашағынан хабар беріп тұрғандай. Өйткені алдағы өмірінде тура осындай шытырман оқиғалар күтіп тұр еді. Өміріндегі ең жақыны, бауыр еті балаларының өзі батырды көпшілік алдындағы ашық сотта әкелерінен теріс айналып, елдің алдында әкелеріне қарсы сөз сөйлейлі, батырға бұл өте үлкен ауыр соққы болады, өзінің туған жерінде болып жатқан жиында ең болмаса құлындарымды бір көріп, мандайынан ніскесем деп тұрған әке өз ұлын көргенде есінен танып қала жаздады: «... Бірақ Нартайдың көретін сұмдығы әлі алда екен, бұған деген жан азабының ең ауырын да аяныштысын да әдейі сонына сақтапты. Өзінің үлкен ұлы Үрістемді әлдекім қолтығынан жетектеп сахнаға алып шыққанда, Нартай есінен танып қала жаздады. Бір көріп мандайынан ніскеуге зар болып жүрген Үрістемі ғой... Тәңірім-ау, бұған не айтқызбақ сонда? О, қу құдай, ендігі көрсетейін дегенін осы ма еді?!... Манадан бері сыр бермей тұрған Нартайдың осы тұста жүйе-жүйесі босап, басы айналып, тізесі бүгіліп кете жаздады. Баласының сөзі құлағына еміс-еміс қана жетеді. – Иә, ол халықтың жауы... Сондықтан менің де жауым. Бүгіннен бастап мен оны әке деп есептемеймін. Мен – халықтың баласымын... Нартайдың құлағы шынылдап, бұдан ары не айтып тұрғанын естіген жоқ. Бір заматта есін жиып қараса, ұлы сөзін бітіріп, кетіп бара жатыр екен. Ол өзін ұстай

алмай: - Үрістем, құлыным... келші, мандайыннан бір ніскейін! – деді даусы жер астынан шыққандай тарғылданып. Қаны қашып, қағаздай ағарып кеткен Үрістем не істерін білмей, орта жолда сенделіп тұрып қалғанды. Өлдекім қолтығынан шап беріп ұстады да, ішке қарай ала жөнелді». [4, 164]. Бұның бәрі батырдың өзі түсінде көрген оқиғалардың өнінде шынға айналуы еді. Өзінің бауыр еті баласының өзіне қарсы сөз айтуы өке күтпеген оқиға болды, осы жағдайды да батыр түсінде көрген. Түсінің соңындағыдай батырдың ажалы жау қолындағы қарудан болады. Елі үшін аянбай жылдар бойы жауымен шайқасқа түсіп келген батырды Қытай өкіметі батырды өзінің туған елі алдында атып өлтіреді. Қарап отырсақ романдағы басты кейіпкерлердің бірі Нартай батырдың тағдыры да оқырманға фольклорлық дәстүрдің бірі – түс көріп, оны жору арқылы жетіп отыр.

Қабдеш Жұмаділов С. Сейфуллиннің өмірі туралы жазған «Ақынның ақырғы күндері» атты әңгімесінде де түс көру, түс арқылы болжау әдісін қолданады. Осы әңгімеде ақынның өлім сәтінің тақалып қалғанын түс көруі арқылы сезуін шебер жеткізеді. Жазушы баяндау тәсілі арқылы ақын түсін былайша суреттейді: «Сол күні кешке ақын бір қызық түс көрді. Бұрынғы түстері шырмашату, бұлыңғыр болушы еді, бұл жолғысы өнімдегідей ап-анық. Арқаның кең даласы екен дейді... Ел жайлауға қарай бет алған секілді. Ұбақ-шұбақ, сәнді көш... Ер-тұрманы жарқылдаған үкілі қыздар, сәйгүлік мінген жігіт-желең. Ақынның астында өзі өленге қоса беретін ақ боз аты бар... Содан бір мезгілде көп ауыл көл жағалай қонып жатқан сияқтанады. Жағалауы қамыспен жұрыңдалған шалқар айдын. Өуілдек көлі тәрізді. Көл бетінде ашпақ аккумуляр жүзіп жүр... Кенет дүние дүрлігіп кетеді. Көл бетін өрт шалғандай. Өрт емес, қанға боялған аккумулярды біреулер жағалаудан оқ жаудырып атып жатқан секілді... Ақын «аккумуляр атуға болмайды» деп айқайлағысы келеді. Бірақ, қанша зорланса да, үні шықпайды... Сөйтіп, батығырылып жатып, оянып кетті. Өне бойын сұп-суық тер басып кетіпті. Таң атып қалса керек, камера іші алакеуім. «Қайбір жақсылық дейсін», - деді ақын іштей күбірлеп». [6, 7] «...Бұл заманның түсі де жан шошырлықтай», - дейді жазушы бір жерінде. Жазушы әдеби түс көруді талдаудың табиғи мүмкіндігін, көркемдік қызметін суреткерлік шеберлікпен қолдана отырып, кейіпкердің ішкі әлеміне еркін енудің таптырмас құралы ретінде қолданады. Заманның аяқ асты құбылғанын қаламгер кейіпкердің түсі арқылы береді. Жазушы қазақтың «киелі құсы аккумуляр атуға болмайды, атса бір кесапат болады» деген ырымын түс арқылы береді, сонан соң бұл түсті ақынның өзіне жорытады. Ақын үш күннен соң жендеттердің қолынан қаза табады. Өңімінен шешімі осылайша түйінделеді. Қаламгердің бұл тарихи әңгімесі, басқа әңгімелеріндей емес, осылай өкінішпен аяқталады. Бұлардан шығаратын қорытындымыз - көркем әдебиеттегі кейіпкердің түс көруін сюжеттік желіге арқау ету қаламгердің шығармаларында кенінен көрініс тапқан, өте сәтті қолданылған.

Жазушының «Тағдыр», «Сонғы көш», «Атамекен», «Прометей алауы», «Дарабоз», «Танғажайып дүние» атты романдарындағы бір ерекшелік – тарихи дерек көздерінің дәлдігі мен оқиға орнының нақтылығы болса, екіншісі – көшпелі ұлт руханиятының тұрмыстық этнографиялық мәдениеті дәстүрлі сипатымен, қанық ұлттық бояуымен көрініс табуында. Осыған орай әр кейіпкердің ұлттық болмыс-бітімі, мінез-құлқы, үлгі-өнегесі, наным-сенімі, парасат-пайымы көшпелі тұрмыс мәдениетінің даналығына сай көркемдік айналымға түскен.

«Сонғы көшті» қазақ әдебиетінің мәуелі бағында оқыстан бой көтерген, бізге бейтаныс та құнарлы топырақтан нәр алған зәулім шынар деп қабылдаймыз. Осы романды оқи отырып өзге елде қалған қандастарымыздың тыныс-тіршілігімен танысып қана қоймай, өз елімізде ұмыт болуға айналған, алайда шетелдегі халықтың өміріндегі қазақтың қаймағы бұзылмаған, ата-бабамыздан мұра болып келе жатқан салт-дәстүр, әдет-ғұрыптарымызды, ырым-жоралғыларымызды, табиғи таза, пәк түсініктерін кездестірмеміз. Таза, пәк түсінік, ойлау, болжау дегеніміз көрген түс, болған оқиғаны болашақпен байланыстыра болжап, сол божамға сәйкес іс-әрекет жасау және тағы басқалар. Бұл диалогия – тек автор талантының ғана өресін танытатын шығарма емес, бүгінгі әдебиетіміздің төбелер, жоталар, таулар жүйесіндегі беделді ориентир шыңдардың бірі.

Қорыта айтқанда жазушы шығармаларынан, оның ішінде «Сонғы көш» пен «Танғажайып дүние» романдарынан өзге елдегі қандастарымыздың бастан кешкен сан-алуан тағдырларын, сол қилы замандағы түрлі тағдырды оқырман жүрегіне жеткізу үшін ежелгі мифологиялық көріністерді сәтті қолдануын айқын көреміз. Сан тағдырлы кісі келбетін сомадау, ата жұрттан алыс жатқан ағайынның алмағайып өмірін көркем сөзбен шежірелеп беру осы кітаптың басты мұраты. Жазушының өзі айтқандай, біз енді қазақтың ең соңғы батырын, ең соңғы биін, ең соңғы көшін, ең соңғы аруын, ең соңғы жайлауға шығуын жазушы шығармаларынан ғана оқып білетін

боламыз. Шүкірлік етеміз, осынау дүниелердің із-тозсыз кетпей жазушы қаламы арқылы таңбаланып қалғанына.

Әдебиеттер

1. Жұмаділов Қ. «Соңғы көш» осылай туған // Қазақ әдебиеті, 1981. – 11 бет
2. Жұмаділов Қ. 8 томдық шығармалар жинағы. 5-том. – Алматы: Қазығұрт, 2005. 536 бет
3. Жұмаділов Қ. 8 томдық шығармалар жинағы. 4-том. – Алматы: Қазығұрт, 2005. 504 бет
4. Қазақ фольклорының тарихылығы. – Алматы: Ғылым, 1993. – 325 бет
5. Қоңыратбаев Ә. Қазақ фольклорының тарихы. – Алматы: Ана тілі, 1991. – 287 бет
6. Жұмаділов Қ. Ақынның ақырғы күндері // Қазақ әдебиеті. 22 желтоқсан 2000 ж. №51

ТВОРЧЕСКИЙ ПУТЬ САТИМЖАНА САНБАЕВА

Баяуова А.Б.¹, Жаксылыков А.Ж.²,
¹магистрант 1 курса, ²д.ф.н., профессор
КазНУ имени аль-Фараби, Алматы, Казахстан
ainur-baki@mail.ru

Русскоязычный писатель Сатимжан Санбаев оставил яркий след в культуре и литературе Казахстана. Судьба каждого большого художника сугубо индивидуальна, по-своему не похожа на других. Видный казахский писатель и общественный деятель Санбаев Сатимжан Камзиевич родился 16 сентября 1939 года в поселке Магат Атырауской области в семье выдающегося казахского педагога-просветителя Санбаева Хамзы. С неизменной любовью вспоминал он своих родителей, прослеживал родословную: дед писателя в дореволюционное время был известным бием Астраханской губернии. Будущий писатель окончил Магатскую русскую среднюю школу им. Гайдара в 1956 году с серебряной медалью. Он поступил в высшее учебное заведение и окончил Оренбургский сельскохозяйственный институт, работал главным инженером совхоза, инженером-конструктором на Павлодарском тракторном заводе, инженером-механиком на Балхашском горнометаллургическом комбинате. Сатимжан Санбаев был разносторонне одарен. По словам Мурата Ауэзова, сначала в жизни писателя было восхождение к вершинам спортивного Олимпа: Санбаев серьезно занимался вольной борьбой. Будучи студентом Оренбургского сельскохозяйственного института входил в сборную Российской Федерации. Был сильным шахматистом.

Сатимжан Санбаев – автор сборников повестей «Белая аруана», «Колодцы знойных долин», романов «Еще одно лето», «Таких дождей здесь не бывало», «Лист, скользящий по снегу», «Весной нас зачарует голос», «Плошадка» и «Карьер». Произведения писателя неоднократно публиковались во многих зарубежных странах. Проза Сатимжана Санбаева была посвящена большой и плодотворной теме причастности казахского народа к богатейшей культуре прошлого, к его участию в мировом историческом процессе. Первые повести «И вечный бой» и «Белая аруана», принесли автору широкую известность, они были напечатаны в журнале «Простор» на русском языке в 1968 году. Одновременно с литературным творчеством Сатимжан Санбаев снимался в кино. Он сыграл главные роли в фильмах «Дорога в 1000 верст» (1967), «Необычный день» (1972), «Чокан Валиханов» (1984), «Батыр Баян» (1992). Он является автором сценариев художественных фильмов «Там, где горы белые» (1972), «Дом у соленого озера» (2004), ряда документальных лент. Он сыграл роль Алиби Джангильдина в постановке режиссера Мажита Бегалина, одного из основоположников казахского кино. Последняя его крупная роль – колоритнейшей старик-охотник в фильме «Небо моего детства» Рустема Абдрашева. Им переведены на русский язык тексты фильмов «Кыз-Жибек» и «Алые маки Исык-Куля». Пьеса «Флакон одеколона» была поставлена Академическим театром драмы им. М. О. Ауэзова.

Значительны успехи Сатимжана Санбаева и в переводческом деле. Им переведены на русский язык произведения классиков казахской литературы, а также прозаическое переложение произведений казахского богатырского и лиро-эпоса «Кобланды-батыр», «Алпамыс-батыр», «Козы-Корпеш и Баян-Сулу» и «Кыз-Жибек». Сатимжан Санбаев также переводил такое сложное произведение, как «Слова назидания» Абая. До него существовал лишь фрагментарный перевод Виктора Шкловского. Сатимжан Санбаев, по существу, состязаясь с именитым литератором, дал первый полный перевод «Слов-назиданий» на русском языке. В тот же период он перевел и психологический рассказ Мухтара Ауэзова «Превращения Хасена». Еще он взялся переводить Калихана Искакова, который после Габита Мусрепова считается лучшим

<i>Итжанова Н.Б., Азизова А.О.</i> Прецедентность в СМИ Казахстана	84
<i>Касымова Р.Т., Ли Ю. Лонг</i> Концепт дом как особенность национальной ментальности	86
<i>Когай Э.Р.</i> О стилистическом анализе художественного текста при подготовке преподавателей-словесников	88
<i>Кунанияева К.С.</i> Приветствие как этикетный жанр	91
<i>Ли В.С.</i> О принципах описания грамматической семантики в курсе русского языка как иностранного	94
<i>Ли Ин</i> О некоторых особенностях невербального поведения при деловом общении в русской и китайской культурах	97
<i>Мухамадиев Х.С.</i> О наглядно-образной письменности	100
<i>Мухамадиев Х.С.</i> Особенности речевого поведения в различных видах коммуникаций	103
<i>Нурмолдаев Д.М., Баянбаева Ж.А.</i> Теоретико-методологические аспекты изучения текста в соотносении с дискурсом в современной науке о языке	105
<i>Польгин С.Ю.</i> Эмотивный триггер как элемент передачи персуазивного воздействия в текстах публицистического стиля	109
<i>Салханова Ж.Х., Хайрушева Е.Е.</i> Формирование ключевых компетенций в языковом образовании	112
<i>Салханова Ж.Х., Хайрушева Е.Е.</i> Составление сопроводительного текста к научной статье	115
<i>Сансызбаева С.К., Абаева Ж.С.</i> Межкультурная коммуникация в обучении чтению студентов-иностранцев	117
<i>Сержан М., Эзизова А.О.</i> Қазақстан әлеуметтік желілеріндегі тілдік ерекшелік	120
<i>Глеубай Г.К., Джолдасбекова Б.У.</i> Обучение анализу художественного текста	123
<i>Утесбаева Б.К.</i> Навыки конспектирования студентов национальных групп неязыковых специальностей	126
<i>Ху Яээй</i> Особенности китайского речевого акта «поздравление» в сопоставлении с русским	128
<i>Швец А.Д.</i> Комментированное чтение художественных текстов в обучении иностранных студентов в вузах Украины	130
II. АКТУАЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ СОВРЕМЕННОГО ЛИТЕРАТУРОВЕДЕНИЯ: ТЕОРИЯ, ПРАКТИКА И ИННОВАЦИИ	
<i>Abisheva U.K.</i> Mythopoeitics of central Asian literature	134
<i>Abisheva U.K.</i> A new direction in modern Literary Criticism	139
<i>Айнабекова Г.Б.</i> Вставные сюжеты в структуре документальной повести В. Михайлова «Великий джуг»	143
<i>Ананьева С.В.</i> Мультипарадигмальность, мультикультурализм, этничность в современной детской литературе	146
<i>Афанасьева А.С.</i> Изоморфизм в реконструкции архетипа «Дом» (на материале романа И. Шухова «Горькая линия»)	150
<i>Эзизова А.О., Итжанова Н.Б.</i> Қазіргі қазақ әдебиетіндегі мифтік көріністер (Қ.Жұмаділов шығармалары негізінде)	153
<i>Баяуова А.Б., Жаксылыков А.Ж.</i> Творческий путь Сатимжана Санбаева	156
<i>Биахмет Т., Джолдасбекова Б.У.</i> Восточные мотивы в путевых очерках Мориса Симашко	160
<i>Джаламова Ж.Б., Джолдасбекова Б.У.</i> Творческое наследие М. Пришвина в современном образовательном пространстве	162
<i>Джолдасбекова Б.У., Баянбаева Ж.А.</i> Эстетическая многоплановость литературы Казахстана периода независимости	166
<i>Baratov Sh.</i> Pushkin and his creation in the interpretations of Kazakhstani researchers	168
<i>Джолдасбекова Б.У., Шанаев Р.У.</i> Авторский дискурс новейшей литературы Казахстана	171
<i>Dzholdasbekova B.U., Abdilda D.M.</i> The peculiarity of the description of events in D. Snegin's novel "In the city of Verniy"	174